

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania B. C.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 6 lutego 2025 r.,

w przedmiocie rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 1037/20,

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 1037/20, Sąd Apelacyjny w Warszawie – w sprawie z odwołania B. C. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej – zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt XIII 1U 22714/18, w ten sposób, że zmienił zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2017 r., Nr [...] (KRW [...]), ustalając od 1

października 2017 r. wysokość emerytury B. C. na 41,17% podstawy jej wymiaru, przy przyjęciu 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby od 11 września 1978 r. do 31 lipca 1990 r. i oddalając odwołanie od tej decyzji w pozostałej części, zaś w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się wniosła o: 1. oddalenie skargi kasacyjnej w całości, 2. zasądzenie od skarżącego na rzecz odwołującej się kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Pismem z dnia 10 grudnia 2024 r. pełnomocnik skarżącego Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej).

W judykaturze przyjęto, że cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia

nie podlega takiej ocenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2024 r., III USKP 95/24, Legalis i przywołane w nim orzecznictwo).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

r.g.